

Nr 535

Av herr Magnusson i Borås m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 124, med förslag till förordning om avskrivning å vissa oljelagringsanläggningar, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 124 till innevarande års riksdag föreslås bestämmelser, avsedda att undanröja påtagligt obilliga verkningar av gällande skattelagstiftning för rörelseidkare som ålagts lagringsskyldighet enligt förordningen den 31 maj 1957 om oljelagring m. m.

Förslaget löser frågan på ett enligt vår mening tillfredsställande sätt utom i vad angår rörelseidkare, som med vederbörligt tillstånd helt eller delvis fullgjort sin lagringsskyldighet i andra bränslen än mineraloljor. Dessa företag blir nämligen enligt förslaget beskattade för lagerlånen utan att erhålla motsvarande rätt till avskrivning å tvångslagret av fasta bränslen. Anledningen till att en sådan rörelseidkare icke kommer i åtnjutande av samma skydd som andra lagringsskyldiga, vilka fullgjort sin lagringsskyldighet, angives icke. Finansministern förklarar allenast, att tillräckliga skäl enligt hans mening icke torde föreligga att meddela speciella beskattningsregler för den som lagrar andra bränslen än mineraloljor.

Den skattskyldige har emellertid lika litet dispositionsrätt till tvångslagret av kol och andra fasta bränslen som till sådant lager av olja. Det förstnämnda tvångslagret utgör ej heller en sådan i kommunalskattelagen åsyftad tillgång som är avsedd för omsättning eller förbrukning i den skattskyldiges rörelse, och likväl skulle denne — i det fall att tillstånd erhållits att redovisa tvångslager av fasta bränslen — beskattas för lagerlånen i sin helhet utan att komma i åtnjutande av motsvarande nedskrivningsrätt å tvångslagret av sådana bränslen, enär detta enligt de allmänna värderingsbestämmelserna endast skulle få nedskrivas till 30 resp. 40 % av anskaffningskostnaden eller återanskaffningskostnaden om denna är lägre, och vid prisstegring å fasta bränslen blir företaget såsom en följd av den vid investeringen föreskrivna »först-in först-ut»-metoden beskattad för prisstegringsvinst å tvångslagret.

Värdet av det medgivande, som statsmakterna tidigare lämnat genom att öppna möjlighet att utbyta olja mot fasta bränslen, blir härigenom avsevärt förringat. Det skulle icke stå i god överensstämmelse med den ståndpunkt statsmakterna tidigare intagit att i efterhand förbinda ett dylikt medgivande med en i förhållande till andra lagringsskyldiga hårdare skattebelastning, och denna skatteökning skulle lika litet som för skattskyldiga med tvångslager av olja motiveras av någon reell inkomstökning utan grundas på en

fiktiv vinst av identiskt samma natur som den, vilken för de oljelagrande företagens del på goda grunder undantages från beskattning.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte antaga det i Kungl. Maj:ts proposition nr 124 framlagda förslaget till förordning om avskrivning å vissa oljelagringsanläggningar, m. m., med de ändringar, att 5 § 2 mom. andra stycket samt 7 § 1 mom. andra stycket och 2 mom. andra stycket erhåller nedan angivna lydelse.

5 §.

2 mom. Lagerlån — — — gälla.

Om summan av de lagerlån, som den skattskyldige erhållit och vilka vid beskattningsårets utgång icke uppgivits till beskattning (*obeskattade lagerlån*), översiger värdet av den skattskyldiges lager av bränslen, beräknat till det lägsta av lagrets anskaffnings- och återanskaffningsvärden, skall överskjutande del av lagerlånen upptagas till beskattning. Utan hinder av vad nu sagts må dock lagerlån kvarstå obeskattade under den tid, för vilken skattskyldig erhållit dispens helt eller delvis från lagrings skyldigheten, under förutsättning dels att dispensen medgivits på grund av att den skattskyldiges lager av bränslen minskats genom eldsvåda eller därmed jämförlig, av hans åtgöranden oberoende anledning, dels ock att den skattskyldiges lager av bränslen vid inkomsttaxeringen värderats till det lägsta av lagrets anskaffnings- och återanskaffningsvärden.

7 §.

1 mom. Beträffande — — — följande gälla.

Den i räkenskaperna gjorda värdesättningen av den lagermängd av bränslen, som den skattskyldige vid beskattningsårets utgång är skyldig hålla i lager, med frånräknande i förekommande fall av den kvantitet varmed enligt då föreliggande beslut denna lagermängd framdeles må nedgå (*tvångslagret*), skall godkännas vid inkomsttaxeringen, dock att värdet — utom i fall där lagerlån vid dispens kvarstå obeskattade enligt 5 § 2 mom. andra stycket — icke må understiga summan av de obeskattade lagerlånen. Om sistnämnda summa överstiger värdet av tvångslagret, beräknat till det lägsta av tvångslagrets anskaffnings- och återanskaffningsvärden, skall i fråga om värderingen av lagret i stället gälla vad nedan i 2 mom. andra stycket stadgas.

2 mom. Beträffande — — — följande gälla.

En lagermängd av bränslen, som — värderad till det lägsta av denna lagermängds anskaffnings- och återanskaffningsvärden — motsvarar det sammanlagda beloppet av obeskattade lagerlån, må — utom i fall där lagerlån vid dispens kvarstå obeskattade enligt 5 § 2 mom. andra stycket — vid inkomsttaxeringen icke upptagas till lägre värde än nämnda belopp. Beträffande lagret i övrigt skola kommunalskattelagens bestämmelser äga tillämpning, dock att vad i punkt 1. sjätte stycke av anvisningarna till 41 § kommunalskattelagen sägs om värdering med hänsyn tagen till medeltalet av värdena å lagren vid utgången av de två närmast föregående beskattningsåren icke skall gälla.

Stockholm den 22 april 1958

Tage Magnusson
i Borås

Bengt Sjölin

Fredrik-Adolf Hamilton

Bengt Bengtsson
i Göteborg

M. Berglund